

Cowboy en Indiaantje spelen

(verhaal van Theo Dinnissen)

Albert, mijn overbuurjongen was volgens de mensen iets "anders" dan wij. Hij had het syndroom van Down. Daarom moest ik van mijn moeder altijd met hem spelen, want zij vond hem zielig.

Als beloning mocht ik zondags vaak mee uit rijden met de auto van Alberts ouders. Op een zondag waren we weer bij elkaar aan het spelen toen mijn oudere broer voorstelde of wij niet met hen mee wilden doen. Ze speelden Cowboy en Indiaantje en hadden geen Indianen genoeg.

Zo kregen Albert en ik ieder een veer in onze haren gestoken en moesten wij ons verstoppen. Ik had een mooi plekje gevonden in ons kippenhok en samen hadden we ons hierin verstopt.

Ik maande Albert dat hij zich ook ergens moest verstoppen. Ik was helemaal in de voederton gekropen.

Maar Albert ging gewoon achter de deur met zijn handen voor zijn ogen. Ik begreep toen nog niet dat deze spelregels voor hem best moeilijk waren. Mijn broer had hem snel gevonden en op de vraag waar ik gebleven was riep Albert enthousiast: "hier, hierin zit ie".

Samen werden we zo gevangen genomen en aan een paal vastgebonden. Nadat de cowboys vergaderd hadden wat ze met ons zouden doen zag een van hen eieren liggen.

Zo kwamen ze op het idee om ons te bekogelen met eieren.

Ik denk achteraf dat het niet echt de bedoeling was om deze eieren op ons kapot te gooien, maar helaas knalde het eerste ei net boven mijn hoofd tegen de paal. De eierstruif dreef over mijn haren via het achterhoofd, zo in mijn nek.

Je kunt begrijpen dat bij mijn thuiskomst mijn moeder echt niet blij was. Ik kreeg een pak rammel en moest zonder eten naar bed.

Dit heb ik altijd oneerlijk gevonden want voor mijn gevoel was ik het slachtoffer.

Mijn oudere broer, waarmee ik samen in een bed sliep, heeft mij hier altijd mee geplaagd.

Theo Dinnissen